

FORMANDSBERETNING 2016

Når vi som bevægelse og Guds menighed forsøger at sætte ord på vores situation, vor taknemmelighed og bekymringer, og ikke mindst prøver at få overblik vores arbejdsindsats og muligheder, så gør vi det ikke for at opnå et godt navn eller opnå anerkendelse. Der er kun én, der er kendt værdig til stor herlighed: *”For Jesus er blevet kendt værdig til så meget større herlighed end Moses, som den, der bygger hus, nyder større ære end huset selv. Ethvert hus har en bygmester, men den, der har bygget alle ting, er Gud”* (Hebr.3,3-4). Det overordnede mål i alt, hvad vi gør, er det ene, at Jesus må blive *”kendt værdig til så meget større herlighed”* end os, og at vi i ydmyghed fastholder, at der er kun én bygmester i LM, nemlig Gud.

- **ÅNDSFRIHEDEN UNDER PRES OG ØGET MISTÆNKELIGGØRELSE:** Med den høje politiske fokus på at håndtere den høje indvandring og ønsket om at forhindre terror, er der i kølvandet opståede nogle følgevirkninger, som også kan ramme os.

Ytringsfrihed og demokrati redefineres i retning af kun at omfatte de, der har ”main-stream” holdninger. Der er kommet et ”holdnings-politi”, hvor alle, der stiller sig udenfor disse holdninger (f.eks. homofili, tjenestedeling, osv.) bliver betragtede som udemokratiske og diskriminerende. Vi har set flere helt forvredne fremstillinger (LM & IM) og journalistiske angreb (f.eks. Agape), som bunder i dårlig research og usaglige debatter. Vi kan slet ikke genkende os i deres fremstilling.

Flere i det politiske miljø vil ikke give plads til gudsdyrkelse og retten til ytre sig for at fremme dyrkelsen af den Gud, jeg tror på. Tro er en privat sag og rettigheder til at fremme sin overbevisning, bør ikke være tilstede. Derud over en generel fjernelse fra kristen etik og moral i samfundet.

At vi ikke er blandt venner har vi vidst længe, men det afgørende p.t. er, at politikernes skærpede indsats mod terror, men i generaliserende vendinger, til stor forundring gør, at vi nu er inde i en hvirvelvind, hvor de ikke bare rammer den reelle målgruppe (ekstremistiske muslimer), men nu også rammer bibeltro kristne i Danmark, fordi vi ligesom muslimer sætter troen på en gud og hans ord højere end menneskers. Selv kristne præster skal nu på dannelseskursus for at beholde vielsesmyndighed.

Der er en risiko for, at flere af vore givne rettigheder og muligheder ikke vil være der i fremtiden, når det gælder vielsesmyndighed, adgang til offentlige støttemidler og fradrag for gaver til arbejdet. Vi har længe mærket, at friskoler og efterskoler sættes under pres i forhold til undervisning omkring skabelsen, plejehjem i forhold til præstevalg, osv. Men kampen er ikke overstået og den må vi støtte op om – især i bøn.

Vantro og modstand mod Guds ord er et vilkår for Guds folk – at mennesker kan overbevises om Guds ords sandhed, er ikke lagt i vore hænder, men alene i Guds ved hans ord og hans Ånd. Alligevel giver det anledning til bekymring. Hvor omfattende bliver det? Går det over igen? Vi føler afmagt og kan have lyst til at lukke os sammen om os selv, men vi skal huske, at vi har en almægtig Gud, som har en frelses plan, som ingen kan forhindre Ham i at gennemføre. Hans almægt overstiger ALTID omfanget af vores afmagt. Derfor må vi ikke tvivle, men have fuld tillid til Herren og være fuldt ud trygge ved det. Vores første og primære reaktion må være lovsang, tilbedelse og bøn af Ham, der har overblikket.

Min store frygt ind i denne kamp er i hvilken grad, det får os til at blive indadvendte. Min største frygt er ikke omverdenen, tidens strømninger, og dens magt. Min store frygt er, at der er nogen af dem, jeg kender udenfor LM, og nogen af dem der kommer i LM, der går fortabt. Min største frygt er, at vi bliver

så indadvendte, så vi taber synet for at bringe evangeliet til danskere, udlændinge og rundt i verden, ja, at vi taber synet for, at Gud elsker vore fjender og vil, at de skal frelses. Ja, at vi taber synet for at elske vore modstandere og vore fjender, så vi glemmer at bede for dem og også for deres frelse. *"Dette siger Herren til jer: Vær ikke bange, og lad jer ikke skræmme af denne store hær, for det er ikke jeres kamp, men Guds"* (2.Krøn.20,15).

- **BIBELTROSKAB MED KÆRLIGHEDEN SOM FORTEGN:** Jeg tænker, at vores primære kald må være at udøve bibeltroskab med kærligheden som fortegn – vi skal være forbilleder i, hvordan vi tager os af alle mennesker – vi skal være forbilleder i at tydeliggøre, at selvom vi lader Guds sætte fingeren på synd, så er det ikke et udtryk for, at nogen syndere er værre end andre og at vi f.eks. får udtrykt os på en måde, så folk tror, at vi mener, at homofile er større syndere end os, eller at homofili eller skilsmisse er en større synd end løgn, bagtalelse, utroskab, misundelse, onde tanker, osv.

Det er f.eks. ikke sværere at skulle leve afholdende i forhold til homofili, end at skulle leve ugift resten af livet – og for den, der lever i et ægteskab kan det være en lige så stor kamp at være afholdende i forhold til lysten til flirt, utroskab og pornografi. At leve med syndige tilbøjeligheder er svært for alle syndere – og derfor er der ingen ondskab i at stille krav om afholdenhed, for alle former for synd er ondt. Vi må ikke give indtrykket af, at vi er ude efter dem, der har synlig synd – det passer ikke.

Det er heller ikke smagen af synden, der bestemmer, om den er god eller ond, men Guds ord. Et stjålet æble smager lige så godt som et købt – derfor kan synd godt føles dejligt og den gode følelse kan være reel nok – men følelsen gør det ikke rigtigt. Guds ord sætter tingene på plads for os sammen med den Gudgivne samvittighed. Den uforløste samvittighed, som mange står med, når bibeltroscaben fastholdes, er måske det største bevis og bekræftelse på Guds ords sandhed, vi kan finde.

Den vedvarende kamp for, at vi skal moderniseres og følge med tiden, er i virkeligheden troen på, at fjernes Guds vilje som norm i mit liv, så får jeg god samvittighed, men her tager mennesket fejl, for når samvittigheden er givet af Gud, så følger den med bagefter, og freden kommer aldrig, før forsoning opnås med Gud selv.

Der er for mig ingen tvivl om, at vi primært skal tage kampen op ved at forkynde bibeltroskab med kærligheden som fortegn, dvs. vi anstrenger os stadigt mere for at syndere skal opleve Guds kærlighed og tilgivelse. Vi skal kæmpe for at elske dem, der siger nej til Jesus, og især dem, der ikke vil anerkende, hvad Guds ord kalder synd. Gud startede sin frelses plan med at elske, imens vi endnu var syndere, og ved at vise os den kærlighed, til trods for, at han vidste, at mange ikke vil tage imod. Når Gud starter med at elske, så skal vi også gøre det, også før vi ser frugten, omvendelsen og den ønskede erkendelse. Det betyder fællesskab med syndere er vejen frem. Kristne møder ikke deres fjender med fjendskab, men med kærlighed – og her vil samfundet skulle se forskellen på os, og dem, der vælger at møde deres fjender med fjendskab og terror.

Det forhindrer ikke, at nogen vil kunne tale skidt om os, både når vi fejler og når vi bliver misforstået, og derfor bliver til en overskrift i medierne, men jo mere, det bliver kendetegnende for os og typisk for de fleste LM'ere, jo sværere bliver det for dem, at gøre den enkelte sag til et generelt billede på os, og derfor også sværere at argumentere for, at vi ikke skal have rettigheder og respekt.

Jeg tror på, at skal vi vende noget på det overordnede niveau, så er vejen frem, at vi hver især er et lys og gen-skind af Jesu kærlighed over for dem, vi er nærmest på – og jo flere lys, der bliver tændt, jo mere vil dette billede bliver spredt. Netop på dette punkt kan alle LM'ere være med til at gøre en

forskel, og derfor er alt ikke bare overladt til ledere og "kloge hoveder". Ligesom vi samle os i bøn, bede den almægtige om at gribe ind og bevare os, når modstanden møder os.

Men vi skal altid huske, at det vigtigste er ikke vores omdømme, men vores næste – at vi kæmper for min næstes liv og evige frelse. Vejen går heller ikke uden om en klar forkyndelse af lov og evangelium. Men målet er ikke, at de bliver dømt, men at de bliver frelst. Derfor må vi også med frimodighed være bærer af en bibeltroskab med kærligheden som fortegn – vi tør at elske og vise kærlighed, før synderen omvender sig. Det gjorde Jesus.

Denne bibeltroskab med kærligheden som fortegn sætter sig ikke bare spor i forhold til dem "udenfor" LM, men den vil også præge os "indenfor" LM, for når alt kommer til alt, hvad er så vores egentlige sammenhængskraft? Jesus har tilgivet mig min synd og det sætter sig spor, når bibeltroskaben imod den sandhed udfoldes: *"Bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden. Som Herren tilgav jer, skal I også gøre. Men over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er fuldkommenhedens bånd"* (Kol.3,13-14). Hvad gør det ved os, når vi bliver uenige og stridigheder opstår? Hvad gør det ved os, når vi oplever, at nogen svigter eller overser os? Hvad gør det ved os, når nogen fejler og ikke lever op til vore forventninger? Tør vi starte med at tilgive os ud af konflikter, stridigheder og forsømmelser? Kan vi og skal vi kun elske dem i LM, vi er enige med? Tør vi iføre os kærligheden, forsoningen, tilgivelsen og lade det være "fuldkommenhedens bånd" i LM? Kærlighed til syndere tillader ikke synd, men kærlighed til syndere frelser dem og binder dem sammen.

Når jeg så ellers prøver at samle tanker om vores kald og virke i LM, så vil jeg gerne fastholde fokus på 2 ting:

1) FORKYNDELSE

Jesus siger, at *"jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere"* (Matt.9,13b), og derfor er det kernen i vores forkyndelse – vi taler til syndere og det er kun ved Guds ord og ved Guds ånds hjælp, at synderne kan blive gjort retfærdige. Hvorfor? Fordi Jesus faktisk er kommet for at kalde syndere. Det er stort og det må aldrig mistes som et klart kendetegn i vores forkyndelse.

a) **ROSENIUS OG LANDSMØDE 2016:** Det var en stor velsignelse at være så mange samlet igen – først og fremmest om kernestof i vores selvforståelse og fra vores åndelige arv – at alt først og fremmest står og falder med nåden i Guds hjerte. Det er mit håb og stærke opfordring, at hvis I ikke fik gjort noget lokalt for at tilrettelægge systematisk undervisning og opmuntrede til brug af hans udgivelser, at I så får det gjort. Rosenius havde en særlig gave til at tale og skrive til mennesker, der kæmpede med deres tro og havde behov for at stole mere på Jesus – de typer hører ikke forhistorien til, men dem er der stadigt flest af i LM og nutidens Danmark.

Dernæst er der også stor grund til at udtrykke stor taknemmelighed til alle, som var med til at det igen kunne lykkes – frivillige, ansatte og forkyndere. Det er en stor velsignelse for os at kunne samles fra hele landet på et sted, glæde os og opbygges ved Guds ord, bede, synge og lovpriser vor Herre og Frelser.

Det er også en vigtig anledning for os i landsstyrelsen at mødes direkte ansigt til ansigt med LM'ere og vi erkender, at den praktiske model langt fra blev optimal, og der her er plads til forbedringer, men alligevel glæder jeg mig over de mange, som tog del i drøftelserne og kom med mange værdifulde input. Det er vigtigt, at vi får nedbrudt barrierer, fjernet misforståelser og sammen kan drøfte det, vi brænder for i LM, hjælpe hinanden til at gøre det endnu bedre, og få frimodighed til det lange seje træk midt i modstand, i hverdagen og menneskelivets

livsfaser og vilkår. Tak for mange konstruktive og engagerede tilbagemeldinger, som vidner om en stor kærlighed for LM.

- b) FORBØN FOR PRÆDIKANTER:** Vi har i LM et stort og primært frivilligt korps af prædikanter. Jeg glæder mig meget over de mange, som med stor trofasthed og iver, stiller sig op i al deres afmagt, sårbarhed og ufuldkommenhed, og alligevel frimodigt lader sig bruge i denne tjeneste for Herren. Stor tak til alle prædikanter for jeres slid med Ordet, villighed og udholdenhed.

Alle jer i landsstyrelse, afdelingsstyrelse, ældste- og læreråd, der står med ansvar for at kalde og drage omsorg for vore prædikanter og præster – tak for jeres iver og omsorg for, at vi fortsat får kaldet nye og sagt tak til dem, der stopper efter en lang og tro tjeneste.

Paulus skriver, at *”Ældste, som er gode forstandere, fortjener dobbelt agtelse, særlig de, der slider med forkyndelse og undervisning”* (1.Tim.5,17). Derfor vil jeg gerne som landsformand denne gang særligt agte og takke jer. Husk, at alle jer, der ikke har denne tjeneste, husker at vise dem påskyndelse, siger dem tak, og ikke mindst beder for dem.

Alle jer, der er tilhørere, sidder med ansvar for mødeplanlægning eller i forkyndelsesudvalg med sigte på at sikre en sund, relevant, central og bred bibelsk forkyndelse. Tak, fordi I gør jeres til, at særlige lokale behov bliver dækket. Sammen virker vi alle for at styrke forkyndelsen i LM og har hver vores vigtige rolle i det almindelige præstedømme.

Jeg skal her også minde om, at vi rundt i menigheder, afdelinger og på landsplan ikke bliver for hurtigt færdige med den store undersøgelse af forkyndelsen i vores del af det kirkelige landskab i Danmark. Der er stadig stort behov for refleksion, læring og besindelse på, hvad den gensidige oplevelse mellem forkynder og tilhører er, og hvordan vi gennem bøn, undervisning og forbedringer, kan få fjernet eller mindsket barrierer for, at Guds ord når tilhøreren. Tag evt. i løbet af det kommende år et del-element derfra og drøft et per styrelsesmøde, så I hen over tid får besindet jer over situationen hos jer, og efterfølgende planlægger, hvad I vil gøre.

- c) VIDNESBYRDETS TJENESTE:** Det er så vigtigt, at vi også ind i LM giver plads til den mangfoldighed, som Gud har villet, at Guds ord skulle spredes på i menighedens fællesskab: *”Jeg vil udgyde min ånd over alle mennesker. Jeres sønner og døtre skal profetere, jeres gamle skal have drømme, jeres unge skal se syner”* (Joel 3,1). Det er ikke, fordi vi på nogen måder skal skamme os over vores praksis i LM, for vi har en god tradition på dette område.

Men hvert eneste år kommer en ny generation til og hvert eneste år forlader en generation os. Derfor skal vi vedvarende besinde os og kæmpe for at bevare gode traditioner for, at ikke bare prædikanten bliver den, der er bærer af Guds ord i vore fællesskaber, men også at vi dyrker og udfolder den gensidige tjeneste af formidling af ”profetier”, ”drømme” og ”syner” – det er en del af menighedens opbyggelse, hvor der også i spændingsfeltet mellem erfaringer og visioner, opstår det frugtbare og bæredygtige.

Gud udgyder sin ånd over ”alle mennesker” – hele Guds menighed – så både mænd og kvinder, unge og gamle, bliver til gensidig velsignelse og opbyggelse. Det er netop i denne tjeneste, at alle kan opleve sig som værdsatte, brugbare og til stor velsignelse – som mand og som kvinde, som ung og som gammel.

Vi må ikke blive færdige med at brænde for, at denne del udfoldes godt, sundt og mangfoldigt i LM. Del derfor igen og igen erfaringer med hinanden til gensidig inspiration. Sæt fokus på det i afdelingerne, opmuntre og giv frimodighed. Lad der også være plads til nye og alternative idéer – det overrasker mig igen og igen, hvor lidt der skal til, før at det opleves som helt nyt, og dermed igen kan få et helt nyt og centralt liv. Bed om, at Gud ved sit ord og sin Ånd må bringe glæde og frimodighed til at stå i denne gensidige tjeneste til hinandens opbyggelse.

Vi må heller ikke glemme, at jo flere gange vi hjælper hinanden til at se, at Guds ord faktisk taler ind i et konkret menneskes liv, jo større bliver lyst og bibelglæden i LM. Og jo mere, vi i menighedens fællesskab får gode erfaringer med at dele Guds ord med hinanden, jo mere vil frimodigheden også vokse til at dele Guds ord med min næste "udenfor LM".

- d) **INSPIRATION TIL LUTHER JUBILÆUM 2017:** Husk at få formidlet anledningen til i 2017 at sætte fokus på Martin Luther og reformationen – se f.eks. <http://www.dlm.dk/luther>.

2) **MISSION**

Der er noget fantastisk og masser af himmellængsel over mission – vi længes efter fællesskabet med Jesus og brænder for, at mange skal være sammen med os der. Ja, vi vil gerne leve længst muligt på jord og have det godt, men står denne længde på nogen måder mål med evigheden og al den tid, vi skal leve og have det godt der. Mission oser af Jesusglæde, for vi glæder os over, at han allerede nu er en del af vort liv, men også at vi snart skal være sammen med ham for evigt: *"Derefter så jeg, og se, der var en stor skare, som ingen kunne tælle, af alle folkeslag og stammer, folk og tungemål; de stod foran tronen og foran Lammet, klædt i hvide klæder og med palmegrene i hænderne"* (Åb.7,9). Lad os fastholde det syn, ja, det er skønt at være mange samlet i Jesu navn i alle vore menigheder – klædt i hvidt og takker Jesus for det – men tænk, når vi engang sammen skal stå sådan helt uden syndens mange sorte pletter – ja, med en palmegren i hånden foran Jesus. Det er da noget at glæde sig til: ☺ ☺ ☺ .... som ingen kunne tælle ... ☺ ☺ ☺.

- a) **MASSEDÅB I DANMARK:** *"Men når kornet er modent, går han straks i gang med seglen, for høsten er inde"* (Mark.4,29). Hvornår har vi oplevet noget lignende i LM? Nydanskere vil have undervisning i kristendom og døbes? Hvornår har døren for evangeliet været så åben? Hvor slår vækkelsen ned i vores tid? Vi har sukket efter vækkelse, åbne døre og høsttid. Den er der nu midt på vore marker og i vores tid. Det er NU, vi skal ud med evangeliet og glæde os over den nåde, at vi får lov til at se Guds under. Det er muligt, at andre døre forbliver lukket og danskerne stadig er sværere at nå, men det må ikke få os til at forblive tilbagelænedede og opgive, for Gud åbner døre, og så går vi, hvor han lader os gå i forud beredte gerninger.

Og endeligt begynder vi nu at se en begyndende lokal integration af nydanskere i vore menigheder – flere og flere steder ser jeg dem sidde til vore traditionelle møder og gudstjenester. Hvem siger at dørtærsklen i LM er for høj? Det er lykkedes for mennesker med en helt anden kulturbaggrund end os at begynde i LM. Hvorfor, fordi vejen ind i LM er ikke et spørgsmål om mødetraditioner og ensformighed, men et spørgsmål om, at mennesker møder levende Kristus-vidner, som udfolder, at jeg er en synder, der har fundet nåde, og som kan elske dig, uanset at du er en synder og er meget anderledes end mig. Lad os ikke blive ved med at dyrke myterne om, hvor store barriererne for mission er for LM'erne. De er ikke eksisterende, der hvor vi gør som Jesus siger: *"I skal være vidner"* (Luk.24,48), der følger vi grundopskriften på mission og mere kompliceret er det ikke. Hvad venter vi på?

- b) BESINDELSE OM VINDUET 4-14:** I denne tid tales om det såkaldte 4-14 vindue, og det har ikke noget med breddegrader at gøre, men handler om aldersgruppen 4-14 år. Der peges på, at ca.70% af alle mennesker bliver omvendt i denne aldersgruppe, men at denne oplagte mulighed ikke i tilstrækkelig grad kommer til udtryk i vore budgetter.

Vi skal så afgjort stræbe efter at gå ind ad åbne døre og udnytte vore begrænser midler så effektivt som muligt, men samtidig skal vi også være villige til det lange seje træk i at nå u-nåde og dem, som enten ikke havde muligheden for at høre evangeliet som barn og de ca.30%, som ikke tog imod Jesus som barn, men hvor det de måske hørte som barn, i lang tid skal være i åndens værksted, før de blev klar.

Når det er sagt, så er der ingen, især ikke i LMBU, som i denne tid, spreder denne tænkning, som taler om et enten-eller, men derimod taler de os til besindelse. Det må vi tage ind over os, både for at værdsætte og støtte dem, der uge for uge allerede gør en fantastisk og udholdende indsats, men også for åbne døre for, at flere kan blive brugt i vores børne og junior arbejde – lad os få nedbrudt, om nødvendigt de klassiske ideal billeder af en brugbar medarbejder, og få udfoldet den mangfoldighed af muligheder, der er for alle.

Men når vi sætter fokus på det emne, så må vi ikke begrænse det til en nød for børn i Danmark, og glemme dette fokus ind i vores internationale arbejde. Vi er også kaldet til at nå børn rundt omkring i vore missionslande. Vi har haft vore særlige satsninger for børn, f.eks. børnehjemmet i Suriname, gadebørn i Cambodja, handicappede i Tanzania, støtte til børneprogrammer i Tyrkiet gennem Norea, osv. Lad os bestræbe os på at spejde efter sådanne ”projekter” igen og igen, som gerne må fremstå som en primær indsats og lad os også vælge et langt sejt træk, hvor det vigtigste ikke bare bliver at give det videre, men at bære en faderrolle i lang tid. Lige så naturligt og fyldigt i vore missionstænkning, som børn og unge er i Danmark for os, lige så naturligt og fyldigt bør det være i vores internationale arbejde. Jeg tror ikke på, at vi skal bekymre os, om vi har de nødvendige ressourcer i vores bagland til at sende ud. Jeg tror tværtimod, at vi har masser af ubrugte ressourcer, som pludselig vil kunne se sig selv i et missionærkald, hvis sådanne missionærer også var eftertragtede. Der er masser af u-nåde børn i verden, vi skal nå med evangeliet, så det passer fint med vores grundlæggende missionsstrategi.

Igen skal vi en tur ind i Himmelen: *”Og jeg så de døde, både store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet, og en anden bog blev åbnet, det er livets bog, og de døde blev dømt efter deres gerninger ifølge det, der stod skrevet i bøgerne”* (Åb.20,12). Små og store skal stå foran Gud, hvor det eneste afgørende bliver, om de står i livets bog. Vi skal besinde os på, at ikke alle børn bliver store – og i en verden omkring os, hvor børnedødeligheden er meget større end her og gennemsnitsalderen lav, giver det langt større mening især at satse på 4-14 vinduet også internationalt, fordi det måske bliver det eneste vindue, vi kan nå dem igennem.

- c) STRATEGI FOR INTERNATIONAL MISSION:** Vi har valgt at evaluere på, hvor vi er, og om nødvendigt justere på den retning, vi skal gå i. En strategi er ikke et udtryk for, at vi ved, hvor Gud vil sende os, og hvad der vil ske, men den er et udtryk for, at vi i bøn til Gud beder om nåde til at kunne se, hvilken retning Han ønsker, at vi skal vandre i. Vi tror nemlig, at Guds plan er, at vi skal gå i forud beredte gerninger, derfor er der én ting, der er sikkert, og det er, at vi vil gå, for det har Han kaldet os til at gøre frimodigt. Det, at sende en missionær, er bestemt ikke noget, man ”bare” gør, men kræver store forberedelser og undersøgelser i forhold til der, hvor

vi vil sende dem hen – derfor må vi også lægge en plan for en retning.

Denne virkelighed gør også, at Gud ikke forventer af os, at vi – hverken blandt missionskonsulenterne, i landsstyrelsen eller her i generalforsamlingen, skal kunne overskue konsekvenserne af vore valg til fulde, men at det i høj grad handler om at nå frem til et punkt, hvor vi vil gå i tro om Hans ledelse og om at Han giver os de nødvendige ressourcer.

På den anden side er vi også forvaltere, og det gør, at vores strategi ikke er så ambitiøs, som vi har lyst til at være - fremtræder måske ligefrem beskeden. I vores budget 2017 vælger vi derfor at sige, at vi har flere ønsker end vi har råd til – både i forhold til genansættelser for missionærer, der stopper, men også i forhold til etablering af nye opgaver. Derfor har vi givet os selv en økonomisk ramme bestemt af vore erfaringer med gaver fra LM'erne. Det kan betyde, at nogen stillinger ikke genbesættes – enten, fordi ingen melder sig, eller fordi det økonomiske loft rammes. Det kan også betyde, at der kommer en med missionærkald, som ikke passer ind i strategien, men når Gud valgte at kalde "sådan én", så vælger vi at sende, hvis vi kan finde et sted, hvor "sådan én" kan virke, hvor vi har muligheder. Vil GF mere end denne økonomiske ramme, så betyder det også, at GF vil gøre noget for, at vi får flere penge at drive mission for (både i landskassen & hos Norea). Hvem vil ikke det i GF?

- d) **UDSENDELSESFESTER:** Igen har vi haft et år med mange udsendelsesfester – deraf hele tre med folk fra samme menighed. Lad det være et forbillede til efterfølgelse rundt omkring, at I beder om, at nogen hos jer må møde kaldet til at rejse ud som missionær. Lad det fylde noget i afdelingsstyrelserne, at I arbejder for at styrke kærligheden til international mission, så det også bliver til et kald i jeres ansvarsområder. En af de ting, som jeg især glæder mig over, at vi i højere grad igennem de sidste år har kunnet sende fra vort eget bagland, og også at vi langt om længe har kunne besætte nogen af de stillinger, vi har søgt længe til. Tak vor Himmelske Far for det og fortsæt med at bede "*Høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst*" (Matt.9,38).

Til sidst en stor tak til alle frivillige og ansatte i Danmark, rundt i missionslandene og ved Norea mediemission. Tak til alle prædikanter, præster, styrelsesmedlemmer og LMBU-medarbejdere; lejrarbejdet; bibelcamping; muskarbejdet; væresteder; det tværkulturelle arbejde; genbrugsarbejdet; plejehjem og lokalradioer. Tak til frivillige og ansatte i Tro & Mission, Budskabet, LogosMedia/Lohse, bogsalg, hjemmesider og lokale afdelingsblade. Tak til alle ansatte og frivillige på højskolen, vore efterskoler, friskoler, børnehaver & legestuer.

Tak til det daglige ledelsesteam (Søren, Carsten & Johnny) og resten af teamet på sekretariatet – for jeres store arbejdsindsats, jeres støtte omkring vores arbejde, jeres administration og daglige ledelse af LM og for alt, hvad I må stå model til og finde vej i. En hjertelig velkomst til Søren - bed fortsat for hans nye tjeneste som generalsekretær – det har han brug for. Tak til landsstyrelse for fællesskabet, samarbejdet, medleven og store personlige ofre for et omfattende stykke arbejde og i tjenesten for Herren – særlig tak til Ole Malmgaard og Christian Feldbech Nissen, som nu hver efter en længere årrække stopper i landsstyrelsen – Gud velsigne jer der, hvor Gud har kaldet jer til at tjene ham herefter.

Det er min bøn, at I alle må finde jeres glæde i Jesus og hente ny frimodighed fra Ham i det, som Han har kaldet jer til – "*og du, mit barn, vær stærk ved nåden i Kristus Jesus*" (2.Tim.2,1).

Henrik P. Jensen

Landsformand, LM's generalforsamling 2016